

WYROK Z DNIA 16 CZERWCA 2004 R.

SNO 23/04

Przewodniczący: sędzia SN Józef Dołhy (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Maria Grzelka, Józef Skwierawski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2004 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 marca 2004 r., sygn. akt (...)

- I. z m i e n i ł zaskarżony w y r o k w ten sposób, że wymierzył sędziemu Sądu Rejonowego, na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe;
- II. kosztami dyscyplinarnego postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 26 marca 2004 r. uznał sędziego Sądu Rejonowego za winną tego, że w dniu 10 marca 2003 r. wydała polecenie sekretarzowi sądowemu usunięcia z akt sprawy I C 104/02 wyroku z dnia 19 lutego 2003 r., ogłoszonego stronom, znajdującego się w aktach i zastąpienia go wyrokiem o odmiennej treści, czym rażąco naruszyła prawo dopuszczając się przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070),

i za to na podstawie art. 109 § 1 tejże ustawy wymierzył karę dyscyplinarną upomnienia.

Nadto na podstawie art. 119 u.s.p. nie zezwolił na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej w związku z przypisanym jej czynem.

Od powyższego wyroku odwołanie złożył Minister Sprawiedliwości w części dotyczącej orzeczenia o karze – na niekorzyść obwinionego sędziego Sądu Rejonowego.

Minister Sprawiedliwości zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej upomnienia w stosunku do przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego. Podnosząc powyższy zarzut, wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie – na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. – kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe.

W uzasadnieniu odwołania Minister Sprawiedliwości podniósł, że wymierzona wobec obwinionej kara upomnienia nie uwzględnia w wystarczającym stopniu wszystkich ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, a w szczególności stopnia winy, charakteru i wagi popełnionego przewinienia, nie spełnia także należycie celów zapobiegawczych i wychowawczych. Tym samym wymierzona kara nosi cechy rażącej niewspółmierności (w sensie zbytnej łagodności) w rozumieniu przesłanek określonych w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Minister Sprawiedliwości trafnie wskazuje na konieczność uwzględnienia wszystkich przesłanek wymiaru kary dyscyplinarnej, będącej instrumentem służącym także ochronie publicznego zaufania do urzędu sędziego i osób, które go sprawują.

Konfrontując zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy, którymi kierował się Sąd pierwszej instancji w kwestii wymiaru kary, z

ujawnionymi w sprawie okolicznościami, za uzasadniony należy uznać zarzut niewspółmierności kary z przyczyn wskazanych przez skarżącego w odwołaniu.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, jakkolwiek zauważył, że popełnione przewinienie dyscyplinarne realizuje znamiona czynu zabronionego z art. 276 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. i nie stanowi przestępstwa jedynie z uwagi na znikomy stopień szkodliwości społecznej, to jednak nie docenił należycie tej okoliczności przy wymiarze kary.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wyrażono pogląd, że przewinienia służbowe zawierające znamiona przestępstwa stanowią najcięższą kategorię przewinień służbowych sędziów, następną kategorię stanowią takie przewinienia, które nie są przestępstwami tylko z tego powodu, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu zabronionego nie przekracza znikomości (uchwała z dnia 8 maja 2002 r., sygn. SNO 8/02). Zachowanie obwinionej realizowało znamiona czynu zabronionego, którego strona podmiotowa polega na umyślności, zatem okoliczność ta nakazuje ocenić stopień zawinienia obwinionej jako znaczny. Zasadnie skarżący wskazuje, że zachowanie obwinionej stanowiło wyraz daleko posuniętego lekceważenia nie tylko dla obowiązków wynikających z roty ślubowania (art. 66 u.s.p.), ale także dla powszechnie obowiązującego porządku prawnego. Okoliczności sprawy wskazują, że zachowanie obwinionej podważa wiarygodność funkcjonowania i autorytet organów wymiaru sprawiedliwości. Za szczególnie obciążającą uznać należy okoliczność wydania przez obwinioną sekretarzowi sądowemu polecenia zachowania realizującego znamiona czynu zabronionego z art. 276 k.k. Okoliczność ta pozwala na stwierdzenie demoralizującego wpływu obwinionej na pracowników administracyjnych Sądu Rejonowego, jak również jednoznacznie wskazuje na utratę przez obwinioną autorytetu na terenie tego Sądu, koniecznego dla dalszego prawidłowego wykonywania obowiązków sędziowskich.

Obwiniona w dniu 17 stycznia 2003 r. odwołana została przez Ministra Sprawiedliwości – na wniosek Prezesa Sądu Okręgowego – ze stanowiska Wiceprezesa Sądu Rejonowego. Prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 26 stycznia 2004 r., sygn. akt SNO 84/03, wymierzono obwinionej, za przewinienie dyscyplinarne popełnione w okresie od marca 2001 r. do 20 września 2002 r., karę dyscyplinarną nagany.

W świetle powyższych okoliczności podzielić należy stanowisko Ministra Sprawiedliwości, iż wymierzona obwinionej kara dyscyplinarna upomnienia jest karą rażąco niewspółmiernie łagodną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał, iż w realiach niniejszej sprawy adekwatną karą dyscyplinarną dla obwinionej będzie – orzeczona na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. – kara przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak na wstępie.